

0216 – 16. februar

Guds rike består ikke i ord, men i kraft. 1Kor 4: 20.

Dette er alvorlige ord. Alle må også i sin samvittighet erkjenne sannheten i dette. Og den som til sist vil stå frelst innfor Guds trone, skal ikke i ubetenksomhet skyve denne sannheten fra seg. Men heller påkalle Guds Ånd om nåde til å stoppe opp i alvorlig selvprøvelse.

At «Guds rike ikke består i ord, men i kraft», er en særdeles nødvendig påminnelse. For først og fremst er hvert eneste menneskes hjerte en bedragerisk og fordervet ting, fullt av falskhet, løgn, bedrageri og skuespill. Derfor står vi alltid i stor fare for å bedra oss selv med bare en utvortes from kristendom, en munk-kristendom, med kunnskap og bekjennelse. Men uten å eie kristendommens sanne liv og kraft.

For det andre er det også all grunn til å frykte for at det ordet vi tar fram her nettopp nå er «et ord i rette tid». Den tiden vi lever i er kanskje slik at de kjære kristne, spesielt enkelte steder, har særdeles stort behov for å stoppe opp for dette: Guds rike består ikke i ord, men i kraft.

Uansett vil det utvilsomt til alle tider og steder finnes noen innenfor den flokken Gud har vekket opp, som kommer til å bedra seg selv. Som er fornøyd når de har mye kunnskap og forstand, pluss en ytre form for gudsfrykt, men som mangler dens rette kraft. Og det skjer også at hele forsamlinger får en slik holdning til ord og kunnskap at det blir svært nødvendig for disse å bli minnet om at Guds rike ikke består i ord, men i kraft.

Vi skal heller ikke glemme hvordan tilstanden var i den forsamlingen apostelen skrev disse skarpe ordene til. Det gjaldt menigheten i Korint. Paulus hadde forkynt for dem evangeliet med Guds råd til frelse, «ikke med overtalende ord fra menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis». Og de hadde tatt imot det i troens enfold og blitt frelst.

Men snart trengte det seg inn en slik ånd blant dem at nesten all deres oppmerksom bare ble opptatt med læren. Ikke med livet, men med læren, de forskjellige former for lære, og lærerne. De ble opptatt med Paulus, med Kefas og Apollos. Den ene sa: Jeg hører til Paulus, den andre: jeg til Apollos, den tredje: jeg til Kefas, og den fjerde: jeg til Kristus.

Men dermed tenkte de mindre på hvor dårlig det stod til med deres eget indre liv, hvordan læren i praksis fikk virke med kraft i hjertet og i livet. Derfor kunne også helt forferdelige ting skje blant dem, uten at noen bekymret seg videre over det. I tillegg var de blitt selvtilfredse, «oppblåste», sterke og modige, midt oppi denne ynkelige tilstanden i menigheten.

I samme kapittel som vi har hentet vår tekst fra, sier apostelen. «Dere er allerede mette! Dere er allerede rike! Dere har hersket som konger uten oss. Vi er dårer for Kristi skyld, men dere er vise i Kristus! Vi er svake, men dere er sterke! Dere er æret, men vi er vanæret! Men jeg skal komme til dere om kort tid, om Herren vil, og da er det ikke ordene fra de oppblåste jeg skal lære å kjenne, men kraften deres. For Guds rike består ikke i ord, men i kraft».

Vel, selv der dette bildet ikke treffer helt, er det likevel sikkert nok at vi er mer rike på ord enn på kraft. Vi er, Gud skje lov, ganske rike på åndelig lærdom, på ord og forstand. Vi har mer åndelig kunnskap enn de største helgener tidligere hadde. Men har sannelig all grunn til å si det biskop Pontoppidan allerede på sin tid bekjente: «Ser jeg på våre forfedre, synes jeg de utrettet mer enn de visste. Men vi vet mer enn vi utretter. De liknet den fruktbare Lea med svakt syn, men vi den ufruktbare Rakel med et deilig ansikt».

Det vi derfor nå trenger aller mest må uten tvil være å anvende denne kunnskapen i praksis. For «Guds rike består ikke i ord, men i kraft».

Men la oss vokte oss for den oppfatningen mange både før og nå har; at det vi har mer enn nok av, er troens forkynnelse. At det vi mangler, det er læren om helliggjørelse. At det første er nok og tilstrekkelig utlagt. Men at manglene i vår kristendom nå først og fremst kan rettes opp ved å forkynne lov og helliggjørelse.

Nei, sannheten er fremdeles at det er bare den foraktede, «dårskapens forkynnelse», «troens forkynnelse», som gir Ånden. Gir liv og kraft og en sann helliggjørelse. Der gudsfryktens kraft og resultater mangler, der mangler også tro og liv i Kristus.

Feilen er at vi ikke tar Ordet til hjertet for straks også å bruke det, iverksette det, leve etter det. Isteden samler vi det bare i forstanden, for å granske det og lage læresetninger av det.

Med andre ord bruker vi hele vår tid på å smi våpnene, polere og registrere dem. Men lar samtidig fienden fortsatt beholde landet, uten å bruke våpnene på den. En har altså oppmerksomheten utelukkende opptatt med læresetninger og begrep.

Men selve saken, det Ordet skulle virke; anger i hjertet, tro og helliggjørelse, hjertets virkelige trøstegrunn, glede, liv, kjærlighet og kjennskapen til Gud i Kristus, – og den virkelige helliggjørelsen, som utelukkende flyter som en elv ut fra alt dette, – blir liksom glemt –!

Og (Merk!), just nå, midt oppi alt dette, står vi i fare for også å miste læren, den ekte, sanne læren! Men i hvert fall mister vi på denne måten selve saken – Guds rike – i oss. For Guds rike består ikke i ord, men i kraft.